

дрости: и благодать Божіа бѣ на немъ. ,, (Лук: б. 40.) Въ дванадесатолѣтенъ возрастъ съ премудрости свои въпросы посрамилъ знаменитыи те Іудейскыи законоучители “ оужасѹхса же вси послѹшающіи его ѡ разумѣ и шѣствехъ его. ,, (Лук: б. 45.) ” Околѡ тридесато то лѣто благоволиа да пріемне крещеніе шѣщѣи те Іѡанновы, който є величайшій надъ вси те прорѡцы: не чи ималъ потреба шѣ крещеніе сынъ безгрѣшнъ, но дабы ѡсвѣтилъ съ свѣтѣйше то си лице тѣмъ бѣна дѹхѡвна, коѡто ѡнъ ѡпредѣлилъ да са ѡмывамы шѣ нашы те грѣхѡвѣ, и дабы покѡзалъ съ своѡнатъ примѣръ, коѡкѡ є потребно намъ крещеніе то.

О к р а щ е н і е н а ’ В в а г г е л с к о т о п о ш ч е н і е .

Послѣ това знаменито дѣло шѣборилъ и зборъ атъ на Божественна та негова премудрость. Тѡй шѣкрылъ небесно то си любовудрїе (Філософіа,) и раздалъ това чистѣйше оученіе, коѡто рѡдъ атъ человекски не є былъ мѡгълъ никогдѣ шѣ никогѡ да чѣе. Тѡй покѡзалъ въ шѡ състои человекско то истинно блаженство, коѡто ѡпредѣлилъ въ дѹхѡвна нищета, въ слѣзы и смиреніе, въ кротость и милость, въ гоненіа и поношеніе, коѡто все това было съвѣмъ противно на мудрованіе то на тѡйзи вѣкъ. Тѡй и заснилъ истиннѣ-атъ разумъ на добродѣтель та и на слѡто, и заповѣдалъ да и зыскамы истина та не въ вѣшныи те дѣла, но въ намѣреніе то и въ сѣрдѣчныи те мыслы. Тѡй истъакѣвалъ какѡ различїе има междѣ Бога и мїръ, междѣ истинна та и дѣжѣ та, междѣ